

IV

Vững bền sa đọa

Thời gian tàn nhẫn trôi qua...

Đối với Lê Tùng, thời gian đã chứa đầy tính cách tàn nhẫn vì mỗi ngày trôi qua là thêm một ngày chàng sa vào vòng đau khổ và sa đọa.

Lê Tùng bị đuổi khỏi sở Mật vụ đã được 4 tháng. 4 tháng trời dài giằng dặc như 4 năm. Việc thứ nhất sau khi mất việc là hút thuốc phiện và uống rượu cho đến lúc say mềm. Chàng ngủ luôn hai ngày.

Tỉnh dậy, chàng đi lang thang ngoài đường. Rồi hút thuốc phiện. Rồi uống rượu. Những đồ đạc đáng giá do chàng mua sắm ở ngoại quốc trong thời gian phục vụ ông Hoàng lần lượt rủ nhau vào tiệm cầm đồ ở đường Phạm ngũ Lão và một tiệm khác của Ấn kiều ở đường Tôn thất Thiệp.

Đêm nay là đêm thứ 126 của cuộc đời thất nghiệp.

Lê Tùng lồm cồm ngồi dậy trong bóng tối chấp chờn từ ngoài tràn vào. Dáng điệu quen thuộc, chàng mở nước rửa mặt cho khỏi cay mắt vì chàng ngủ li bì từ rạng sáng đến giờ. Không một giọt nào ra khỏi vôi nước.

Chàng văng ra một tiếng tục tằn. Song chàng sức nhờ ra nguyên nhân: vôi nước đã khô rang từ hai ngày nay. Từ hai ngày nay, ông chủ bin-dinh đã ra lệnh cho nhân viên cắt nước vào phòng Lê Tùng. Hắn tuyên bố chỉ mở nước lại khi chàng thanh toán các số tiền còn thiếu.

Trời ơi, chàng còn thiếu quá nhiều tiền. Nửa năm tiền phòng, 5.000 một tháng, vị chi 30.000 đồng, chưa kể tiền điện, tiền nước. Chàng lại mắc nợ thêm ông chủ 20.000 nữa. Sau khi mất việc, chàng gặp ông chủ bin-dinh, ngỏ ý mượn tiền. Tưởng chàng còn làm trong Sở Mật vụ, hẳn đưa ngay cho chàng. Trước kia, chàng vẫn giặt tiền như vậy, và lần nào chàng cũng trả lại sòng phẳng, không quên kèm theo một vài món quà xứng đáng.

50.000 bạc đối với một nhân viên trung cấp của Sở Mật vụ là một số tiền không lấy gì làm to. Nhiều chuyến công tác thành công, Lê Tùng được ông Hoàng tặng cả trăm ngàn. Nhưng trong lúc này, đó là số tiền không lồ. Nếu chỉ kiếm tiền ăn không thôi, cũng đã chật vật, vì chàng quen sung sướng, phương chi chàng còn đeo thêm bệnh nghiện thuốc phiện và nghiện rượu rom Tây phương nữa.

Tiền ăn, tiền hút kiếm chưa ra, Lê Tùng khó hy vọng có tiền trả 50.000 bạc nợ. Mắt chàng long lên sòng sọc khi nghĩ đến lão chủ phiện, nhân mặt ra lệnh cho nhân viên khóa nước, song chỉ một phút sau, chàng nhún vai, vẻ mặt hiền lành như người tiểu chức về hưu, cam chịu số phận túng thiếu của mình.

Ngọn đèn điện duy nhất trong phòng được vắn lên. Đèn tường, đèn trần sáng như sao sa, đã bị tháo gỡ. Nơi đặt cái máy lạnh Westinghouse một ngựa rưỡi tối lán đã trống không, và được bịt bằng miếng các tông dày. Lỗ cắm điện cho cái quạt đứng Marelli màu vàng, mạ kền sáng loáng cũng bị nhốt từ lâu, và cái quạt sang trọng đã dẽn

ở dợ trong tiệm cầm đồ. Sợ Lê Tùng đun nước và nấu nướng trong phòng, lão chủ đã cúp hết điện, chỉ để lại một ngọn duy nhất. Và ngọn này cũng bị đe dọa cắt nốt...

Lê Tùng thở dài...

Chàng không ngờ tắm thân nam nhi vùng vẫy như chàng lại sa vào hoàn cảnh điêu đứng như hiện nay. Liếc nhìn quanh phòng, chàng muốn ứa nước mắt.

Cái bàn bốn ghế bằng gỗ trắng lót phọt mi ca vàng nhạt, dùng làm nơi ăn uống đã mất biến, nhường chỗ cho chiếc ghế đầu tàn tạ. Bốn cái chân bịt đồng còn in trên nền gạch hoa màu xanh, đánh thừ trong lòng chàng một kỷ niệm xa xưa.

Lê Tùng sắm bộ bàn ăn này trên mười ngàn đồng. Mặt bàn có thể lật lại, một bên phọt mi ca dùng làm bàn ăn, bên kia lợp nỉ xanh, dùng làm bàn đánh mà chược. Nhiều lần chàng ngồi xoa mà chược suốt đêm với những người đàn bà mặc áo hở ngực, da trắng như tuyết. Có đêm mãi ngắm thân hình lỏa lồ, Lê Tùng thua bạc vạn. Song chàng không hề tiếc tiền. Vì chàng kiếm được quá nhiều tiền. Vì mỗi đêm, mọi người lục tục ra về, một thiếu phụ là lời thường ở lại trong phòng với chàng.

Chàng cũng bán luôn bộ sa lông lót nhung xanh trắng, hăng đồ gỗ Anh đào đóng riêng cho chàng với giá tiền 45.000 đồng. Trong căn phòng lộng lẫy, chỉ còn lại cái bàn viết, và cái giường thấp, di vật của cuộc sống sung túc.

Hồi có nhiều tiền, Lê Tùng thích sống vô trật tự. Áo quần thay ra, chàng vứt khắp nơi, chờ một

tuần hai lần thợ giặt đến lấy. Ít khi chàng về phòng nên đồ đạc trở nên mốc meo. Chàng chỉ về phòng để ngả lưng, để xoa mà chược và nhất là để ôm ấp đàn bà.

Giờ đây, vô trật tự biến thành hỗn loạn. Không có tiền trả thợ ủi, chàng đành giặt ở nhà. Lệ thường, một tuần hoặc nửa tháng, chàng tổng vệ sinh một lần, mang hết quần áo vào buồng tắm tẩy uế một lượt, giặt xong, phơi la liệt khắp nơi. Nhưng nước bị cắt, Lê Tùng không có nước rửa mặt, xúc miệng, chứ đừng nói là giặt dù nữa.

Buồn rầu, chàng ngồi xuống giường. Cái nệm mút dày trên một gác đã chứng kiến bao đêm yêu đương đắm thắm vẫn ở lại với chàng, duy khác một điều là tấm ga trắng muốt đã ngả sang màu cháo lòng, dây vết bẩn đen sì, và nhàu nát, sặc mùi bồ hôi. Cái nệm vẫn rùn rẫy êm ái, song chàng không còn thoải mái như xưa nữa.

Chàng bỗng nhớ ra từ đêm qua chưa có miếng cơm nào vào bụng. Cho tay vào túi, chàng rút ra tờ bạc vo tròn như hòn bi : đó là tờ giấy trăm cuối cùng của một nhân viên trung cấp Sở Mật vụ, người từng tiêu pha như nước, không bao giờ cần đếm.

Lê Tùng khoác cái sơ mi cao bồi màu sẫm vào thân thể gầy guộc, hất mở tóc dài chưa cắt lòa xòa xuống trán, rồi từ từ ra cửa. Cái áo ngắn màu sẫm này, chàng thường mặc mỗi lần đi công tác ban đêm, màu áo lẫn lộn với bóng tối, dễ hành động dễ dàng. Thời oanh liệt với khẩu súng nòng thép xanh biếc, với con dao mỏng dính sắc như nước, đã xa rồi, xa rồi, không trở lại nữa.

Ra đến thang máy, Lê Tùng gặp viên quản lý của bin-dinh. Thấy chàng, hẳn quay mặt ra chỗ khác. Chàng gọi giạt lại :

— Nay, ông quản lý. Không có nước, bàn thiú quá.

Viên quản lý nghiêm sắc mặt :

— Lệnh của ông chủ. Tôi chỉ là kẻ thừa hành. Mở nước cho ông dùng, tôi sẽ bị đuổi. Tôi thương ông lắm, nhưng tôi còn phải thương vợ, thương con nữa. Chắc ông đã biết là tôi có sáu đứa con, đứa lớn mới lên 10, đứa nhỏ nhất mới đẻ. Ông thất nghiệp thì được, còn tôi thì chết.

Lê Tùng cười gượng :

— Ông cứ mở nước đi, mai tôi sẽ trả tiền.

— Ông hứa mấy chục lần mai rồi. Tôi nê ông nên bị ông chủ mắng trời hột sen vào mặt. Thôi, ông bằng lòng vậy. Khi nào ông xoay ra tiền, tôi sẽ mở cho ông. Lạ nhỉ, ông là người có tài, tại sao kiếm việc không được.

Không đáp, Lê Tùng lùi lũi bước xuống cầu thang. Lời nói của viên quản lý như mũi nhọn đâm vào tim chàng.

Thật vậy, chàng là người có tài, rất có tài. Về võ thuật, chàng thua Văn Bình, song đã ăn đứt hàng trăm người khác. Về văn hóa, chàng đậu Tú Tài toàn phần và học nhiều khóa bổ túc đặc biệt của Sở Mật vụ. Chàng đã theo học lớp huấn luyện tình báo, phản gián, phá hoại ở đảo Xung Thăng và ở Fort Bragg bên Mỹ, và tốt nghiệp ưu hạng. Với một số vốn võ thuật và văn hóa như thế, chàng có thể kiếm được việc làm dễ dàng.

Nhưng trên thực tế, chàng kiếm việc rất khó.

Bóng ma của Văn Bình luôn luôn theo chàng từng bước. Ông Hoàng khoan dung đối với chàng, song Văn Bình lại tỏ ra quá khắc nghiệt, kèm theo sự thù vật. Lê Tùng nộp đơn xin việc ở đâu, một bản tay vô hình đã gạt ra. Lê Tùng đư biết bản tay vô hình này của ai. Sở Mật vụ đã cố tình xô chàng vào cảnh thất nghiệp cùng tận.

Giọt mưa man mát chạm vào da mặt Lê Tùng.

Trời lấm tẩm mưa mà chàng không biết. Chàng không để ý tới những chiếc xe chạy vội vã, xe hơi bóp kèn hoặc mở pha chói lóa, xe xích lô máy che cánh gà kín mít phóng như bay trên đường nhựa, làm nước bắn tung tóe. Chàng cũng không để ý tới những khách bộ hành trương dù lên, hoặc ba chân bốn cẳng núp mưa dưới mái hiên.

Trên vỉa hè vắng hanh, Lê Tùng bách bộ một mình.

Mưa đã rơi nặng hạt. Chàng vẫn thọc tay vào túi quần, gương mặt dăm chiêu, lê đôi giày há mồm trên con đường quen thuộc, đi ngược từ đại lộ Trần Hưng Đạo về chợ Bến thành.

Khi còn làm việc trong sở Mật vụ, Lê Tùng ít có cơ hội được đi bộ một mình. Chàng bận tuốt suốt ngày, phải tranh thủ từng phút trong thời khóa biểu, nên mỗi khi ra đường là nhảy vội lên xe. Những ngày nghỉ chàng mới được lang thang trên đại lộ Lê Lợi.

Tuy nhiên, chàng phải luôn luôn thận trọng. Phần việc của chàng là điều khiển một nhóm điệp viên quan hệ tại phía bắc vĩ tuyến 17, nên chàng sợ bị địch theo dõi và ám sát. Lúc nào, chàng cũng kè kè khẩu súng 9 ly bên mình, một viên đạn nằm

sẵn trong lòng, chỉ cần kéo khóa an toàn xuống, dụng vào cò là súng nổ.

Giờ đây, chàng thèm đi xe cũng không được. Chàng không còn tiền đi xe nữa. Túi quần vẫn cồm cộm : song đó là chiếc mũ soa cáu bản cuộn tròn lại như trái bóng bàn, và gói thuốc lá nhàu nát.

Cặp mắt lạng lẽ của Lê Tùng bỗng quắc lên một cách dữ tợn. Tư tưởng sát nhân vừa thức dậy trong đầu chàng. Chàng thấy thù ghét Văn Bình ghê gớm. Văn Bình đã hạ nhục chàng. Vì Văn Bình mà chàng mất việc, và lăn xuống vũng bùn sa đọa.

Trời mưa lất phất một lúc rồi tạnh. Đường phố trở lại đông nghẹt.

Qua khỏi Bùng Binh, Lê Tùng rảo chân qua đường, tiến về phía nhà hàng Thanh Bạch. Bụng đói meo, chàng định ăn một đĩa cơm chiên, và uống một chút rượu mạnh.

Chàng cho tay vào túi lần nữa để kiểm điểm lại số tiền còn lại : vẫn tờ bạc trăm duy nhất, tờ bạc trăm cuối cùng. Chàng đã bán hết đồ đạc. Ngày mai, chàng không còn gì để bán nữa.

Một chiếc Fiat mũi trần, sơn trắng dầu sít vĩa hè trước nhà hàng Olympia, đèn nê ông đỏ rực. Nửa năm trước, chàng thường la cà vào Olympia uống rượu, nhảy đầm, và tán tỉnh những vũ nữ đẹp nhất nhì Sài Gòn hoa lệ. Giờ đây, với trăm bạc còn lại, chàng không đủ trả tiền nữa ly huyết ky.

Mặc dù đèn sáng, và chàng đứng gần chiếc Fiat, chàng cố hy vọng cái chàng vừa thấy là mộng mị. Chàng không thể tin đó là sự thật. Nhưng sự thật đã hiện ra quá phủ phàng. Huệ Lan... Huệ

Lan thân yêu của chàng đang từ trên xe bước xuống. Tài xế xe Fiat là một thanh niên khôi ngô mặc áo phục mờ gà, thắt cà vạt vàng.

Hắn mở rộng cửa xe cho nàng xuống, rồi dắt tay nàng vào Olympia.

Máu ghen chàng sôi lên, song chàng cố dẫn xuống. Đã lâu, chàng không gặp Huệ Lan. Nàng chưa phải là người yêu hoặc vợ đính hôn của chàng. Hồi chàng còn ở Sở, nàng yêu chàng tha thiết. Nàng đã đoạn tuyệt với chàng sau khi thấy Thu Hồ lỏa lồ trong phòng chàng. Riêng chàng, chàng vẫn yêu Huệ Lan.

Lê Tùng buột miệng :

— Huệ Lan.

Nàng quay lại. Thanh niên cùng đi với nàng cũng quay lại. Nhận ra chàng, Huệ Lan sa sầm nét mặt. Dưới đèn nê-ông, Huệ Lan đẹp bội thường. Nàng đẹp hơn xưa nhiều. Vẻ đẹp của nàng được tăng thêm, nhờ bộ áo đầm sang trọng và đồ trang sức đắt tiền. Trên ngực nàng, lóe sáng sợi giây nhận hột soàn.

Thanh niên hùng hổ xấn lại :

— Ông hỏi gì ?

Huệ Lan can ngăn :

— Đừng anh.

Tay chân Lê Tùng run lên. Mắt chàng nảy đom đóm, như vừa bị dấm vào mặt. Nếu thanh niên kia phóng ra một quả đĩa-rét, chàng sẽ ngã lăn xuống vĩa hè. Sức lực chiến trận trong người Lê Tùng đã biến dầu mất. Những đèm rượu chè be bét, kèm theo mối lo thất nghiệp làm chàng yếu đuối như sên.

Thanh niên giờ tay toan đánh nhưng Huệ Lan đã thét lên :

— Đứng anh.

Nàng nắm lấy tay thanh niên, giọng run lây bầy :

— Đứng anh. Đó là Lê Tùng, bạn cùng Sở ngày trước của em.

Thanh niên hất hàm :

— Tôi bảo anh biết. Nàng là vợ tôi. Tôi không thích người lạ réo tên vợ tôi ngoài đường. Cái hạng đàn ông bấm ra thuốc phiện và rượu để như anh lại càng không được phép gọi vợ tôi để làm quen nữa.

Huệ Lan thở dài :

— Tôi nghiệp. Lê Tùng nghèo quá, ốm quá.

Lê Tùng trở mặt nhìn cặp vợ chồng trẻ nói với nhau. Chàng muốn phân vua song tiếng nói của chàng bị mắc cứng trong cổ họng.

Thanh niên nhún vai móc cái vi da dày cộm ra hỏi vợ :

— Cho hẳn ít tiền nhé ?

Huệ Lan không đáp. Lê Tùng nổi tức, định khạc nhổ vào mặt gã đàn ông coi chàng như rác. Nhưng tờ năm trăm màu nâu mới tinh đã tiết ra một ma lực ghê gớm, bắt chàng đứng sững.

Thanh niên lấy hai tờ năm trăm cuộn tròn lại, dút vào túi áo trên của Lê Tùng :

— Nay, cầm tạm một ngàn mà tiêu. Lần sau, chớ gọi tên xin tiền nữa, nghe không ? Mã người khăng khiu, nghiệp ngập như anh, tôi chỉ dùng nhẹ một cái là vỡ sọ. Thôi đi mau cho rảnh mắt.

Như cái máy, Lê Tùng cúi đầu đi thẳng. Tiếng hát cha cha cha âm ỹ từ rạp chiếu bóng Vĩnh Lợi vẳng ra không làm chàng dừng lại như thường lệ. Bình sinh, chàng khoái nghe nhạc giạt gân. Lòng chàng tê tái như vừa đánh mất một cái gì vô giá.

Thật vậy, chàng đã đánh mất danh dự con người. Chàng đã ngửa tay nhận tiền do chông của Huệ Lan bố thí. Từ một điệp viên trung cấp ưu tú, bao phen vào sinh ra tử, Lê Tùng trở thành một kẻ hành khất vô liêm sỉ. Thời hết, Huệ Lan đã khinh chàng... Chàng muốn ném ngàn bạc vào mặt gã đàn ông hợm đời, song mệnh lệnh của thần rượu và của nàng phù dung đã ép buộc chàng phải nhận.

Lê Tùng móc túi, lấy 2 tờ bạc ra ngắm nghía. Ngón tay chàng chạm vào giấy bạc kêu soàn soạt vui tai. Một ngàn bạc trong lúc này là số tiền rất lớn đối với chàng.

Đột nhiên một giọt lệ từ khoe mắt trào ra. Chàng đứng lại nghiêng rặng, xé tan 2 tờ bạc. Chàng xé ra làm 8 mảnh, làm 16 mảnh, rồi còn chưa hả giận, chàng xé lần nữa, làm 32 mảnh. Chàng vứt xuống đường, mảnh vụn bay tung tóe.

Trong óc chàng, vừa nổi lên một quyết định ghê gớm. Chàng đã tới góc đường Lê Lợi-Nguyễn Huệ lúc nào không biết. Hồi nhiều tiền, chàng thường vào tiệm Quán Tre trong khu thương mại Tax, để ăn trứng gà 11 ngày, và ngắm những cô gái mặc quần din bó sát mỏng ướn ẹo đi vào hành lang. Khi ra về, chàng thường dừng lại tủ bán thuốc lá ngoại quốc trước tiệm bách hóa Linh Nam để mua xì gà. Chàng mua quen đến nỗi có bán